

[Indenrigsministeren.]

Ønske fra sønderjydske Side om, at denne Særstilling for Sønderjyllands Vedkommende maatte ophøre. Sidst har der foreligget Henvendelse til Indenrigsministeriet fra de samvirkende sønderjydske Husmandsforeninger, der har udtalt Ønske om Indførelse af ensartede Regler for Amtsbeskatningen i Sønderjylland og i det øvrige Land. Der foreslaas derfor nu i dette Lovforslags § 15 en gradvis Overgang fra de nuværende Regler til de Regler, som her bringes i Forslag for Landets øvrige Amter, hvorefter den Del af det amtskommunale Bidrag, der udskrives paa de under Amtskommunen hørende Sognekommuner, gaar gradvis ned gennem tre Aar, saaledes at Amtsskatterne for 1934—35 udskrives efter de samme Regler i Sønderjylland som i det øvrige Land. Jeg tror, det er meget ønskeligt, at der ogsaa paa dette Omraade kommer til at gælde samme Ordning for Sønderjylland som for det gamle Land.

Jeg skal med disse Bemærkninger til-lade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling.

Bækgaard: Om den Kategori af Skatter, der her er Tale om, bruges tit Udtrykket faste Skatter. Udtrykket er, selv om det ikke er helt korrekt, dog ret betegnende, idet man her tænker paa Skatter, som hviler paa eller flyder af fast Ejendom, i Mod sætning til de personlige Skatter, som hviler paa vedkommendes Indkomst og Formue i Forbindelse med andre personlige Forhold. Den faste Skat, altsaa Ejendomsskatten, har i Forhold til den personlige Skat en mere fast Stilling, baade med Hensyn til Paaligningen og med Hensyn til Inddrivelsen, idet den er knyttet saa stærkt til Ejendommen, at den gaar forud for eventuelle Prioriteter. Dens Størrelse er ikke, saaledes som den personlige Skats, afhængig af vedkommendes økonomiske Stilling, Formue eller Gæld. Den er for det første afhængig af Ejendommens Værdi eller Ansættelse, saadan som denne nu foregaar efter de derom gældende Regler, og dernæst er den afhængig af den Udnyttelse, den er Genstand for, sammen med den personlige Skat. Det er disse to sideløbende Skatte-kilder eller Skatteobjekter, som i alt væsentligt danner Grundlaget for Kommunernes Økonomi.

Udtrykket „faste Skatter“ er ogsaa i en anden Henseende betegnende for Ejendomsbeskatningen eller burde i hvert Tilfælde efter min Mening være det. Hidtil,

eller i hvert Fald indtil de senere Aar, da Ejendomsbeskatningen er kommet op paa en tidligere ukendt Højde, har den ikke været Genstand for stærkere Udsving for den enkelte Ejendomsbesidder — modsat den personlige Skat, som har været den bevægelige Del af Skatten. Saaledes har det tidligere været, og saaledes bør det efter min Formening vedblivende være. Den samlede Skatteudskrivning er i vor Tid langt, langt større end i vore Forfædres Tid, hvilket til dels skyldes, at næsten alt muligt udmaales og udlignes i Penge, medens man tidligere paa mange Omraader erlagde Ydelsen in natura. Men særlig er Stigningen foraarsaget ved, at vi har taget saa mange flere Opgaver op som Fællesopgaver og udvidet disse Opgaver i en saadan Grad, at der skal bruges mange flere Penge til den offentlige Hus-holdning, end man tidligere har kendt. Jo flere Penge der skal bruges, eller jo større Skatterne er, des mere føles ogsaa Nødvendigheden af, at de udskrives paa den bedst mulige Maade, og for saa vidt kan det være naturligt, at man i vor Tid beskæftiger sig mere med Spørgsmaalet: Skattens Paaligning og Udskrivning, end man har gjort det tidligere. Men medens Bevægeligheden ikke virker saa generende for den personlige Skats Vedkommende, mener jeg, at for Ejendomsskattens Vedkommende er det et Gode ikke at lave om ved Reglerne alt for tit, det skaber en Usikkerhed for Ejendomsbesidderne, som ikke er af det gode. Efter min Mening er de samlede Ejendomsskatter — og det er de kommunale Skatter, der i den Henseende udgør den største Part, — nu kommet op paa en saadan Højde, at de ikke bør forhøjes, snarere det modsatte. Medens man i Fortiden betragtede det at være Ejendomsbesidder som ensbetydende med at have Formue og Skatteevne, er dette langt fra Tilfældet i vor Tid. Da denne Beskatningsform imidlertid tager lidet eller slet intet Hensyn til Skatteevnen, mener jeg, at man ikke og allermindst i økonomisk vanskelige Tider som disse bør forhøje Ejendomsbeskatningen. Det er maaske heller ikke særlig Forhøjelser i det hele, det foreliggende Lovforslag til-sigter, skønt det har en stærk Tendens i den Retning, men vel mere en Omlægning. Men der er det at tage i Betragtning, at for saa vidt man vil opnaa noget ved en Omlægning, vil den medføre Forhøjelse for nogle, samtidig med at den bringer andre Lettelser. En saadan Forskydning kan foregaa baade mellem de forskellige Grupper og mellem de enkelte indenfor samme Gruppe.